

?Pel dret a viure a la ciutat i no només a visitar-la

«Fer fora la gent de casa seva per posar-ne d'altra que genera més beneficis, el que tenim és un greu problema d'habitatge» | «Cal regular els habitatges d'ús turístic a Tarragona abans no sigui massa tard, limitar la seva presència perquè ja sabem què ha passat a altres indrets»

Pintada contra els pisos turístics | muroshablados.es

Fa tres setmanes, ens assabentàvem de l'expulsió d'uns veïns, magnífics veïns, de la Part Baixa de Tarragona, com a conseqüència de la conversió de la que ha estat casa seva durant els darrers anys, en un pis turístic. Era el mateix dia que en la Comissió de Turisme de l'Ajuntament la consellera Imma Rodríguez feia públic un interessant document sobre l'actualitat dels pisos turístics a la ciutat, parlant tant dels que eren legals com dels que no ho eren. Una feina que s'ha de fer, és clar, però aquest és un tema que, com molts altres, no va de legalitat i d'il·legalitat només ni molt menys.

Cal que busquem solucions a un problema, i dic problema amb totes les lletres, que hem encarat de totes les maneres possibles i que hem pogut: l'habitatge i el dret a la ciutat que tenim totes les persones que hi vivim. I sabem, perquè els coneixem i els llegim, que el dret fonamental a l'habitatge de què hem de gaudir totes les persones pel sol fet de ser, topa amb un dret que no és fonamental però que alguns rics de la zona i dels seus representants qualifiquen com a tal: el dret a la propietat privada.

Que quedi clar que aquest article escrit ara no parla d'aquest "dret a la propietat privada". No pateixin que si algun dia ens hi posem a fons no farem cap article per suprimir-lo, hi ha altres mètodes més democràtics i efectius per fer-ho, recordin si no el 19 de juliol de 1936 de què es complien 82 anys fa quatre dies.

Cal que a Tarragona ens posem a regular, i de forma estricta, el que ja és "el problema dels pisos turístics", perquè quan una persona és expulsada de casa seva pel "mercat", perquè els

lloguers no es regulen i esdevenen impossibles de pagar i les seves pujades tenen com a únic objectiu fer fora la gent de casa seva per posar-ne d'altra que genera més beneficis, el que tenim és un greu problema d'habitatge. I si aquest greu problema d'habitatge el provoca la voluntat del propietari en qüestió de destinar casa seva a fer pisos turístics, qui genera aquest "greu problema d'habitatge" són, sense cap mena de dubte, els pisos turístics.

Fer fora de casa seva una persona és per si mateix un greu problema de convivència, encara que ho faci fora el propietari legal si és que el llogater té l'espai llogat com a primera residència i el propietari només vol especular amb aquell espai i no viure-hi.

A Tarragona, hi ha espais que l'Ajuntament ha deixat abandonats, i cada cop són més. Però parlo ara de la Part Baixa (on l'alcalde Ballesteros no hi baixa ni convidant-lo a vermut). Ara, com passa arreu, el procés de gentrificació avança i els espavilats de sempre esperen amb ànsia el "pelotazo" que els faci possible enriquir-se a costa de fer fora de casa seva la gent que, en els moments de més degradació del barri, s'hi ha mantingut com a veí o veïna.

Cal regular els habitatges d'ús turístic a Tarragona abans no sigui massa tard, limitar la seva presència perquè ja sabem què ha passat a altres indrets, com alguns barris de Barcelona, on això no s'ha fet, establir lloguer social real (no més del 25% del sou mitjà, tot que si ens volem posar restrictius podem proposar el 10% que proposa molta gent especialitzada en habitatge social), aturar de moment les llicències mentre no tinguem mecanismes de control tal com s'ha fet a Barcelona, per exemple, i, sobretot, liderar un espai supramunicipal per tal d'establir mecanismes coordinats d'accés a l'habitatge per a les persones que volen viure a la nostra ciutats, als nostres barris, i no només venir a fer-hi turisme.

És així que tindrem una ciutat cohesionada, fent possible la vida als barris, a cada un dels carrers, de cada una de les persones. Perquè hi ha tarragonins i tarragonines riques i propietaris, però també n'hi ha moltes, moltíssimes, que tenen tan dret a l'habitatge com les riques però no hi tenen accés o un accés fàcil. I aquest, repeteixo, és un dret bàsic i és i ha de ser feina de l'administració, mentre existeixi, fer possible la vida a la ciutat sense patiments innecessaris.

Posem-nos-hi i de turistes en vindran i ens visitaran, perquè tenim cases per donar i per vendre, però alhora garantirem que no ens acabin fent fora de casa els que passin per aquí a admirar allò que va ser la Tàrraco Imperial, la ciutat medieval, les platges i la natura, el fum de la petroquímica o el modernisme tarragoní.